

CIRKULÁRKA

2. VYDÁNÍ 11. PROSINEC 2020

TÉMA: HRA

OBSAH

Redakce	3
Pane, pojďte si hrát	4
články	7
Zeptali jsme se	21
Do nudy	37
Komiks	51

Redakce Cirkulárky

Editori

Milan Kolář
Zdeněk Tomis

Zpracování obálky

Thi Nga Nguyen

Ilustrace k obálce

Veronika Navrátilová

Ostatní ilustrace

*Všechny ilustrace jsou
dílem autorek*

Vendula Mikulová
(str. 5, 20)

Daniela Neoralová
(str. 10, 12, 36, 40-44, 47)

Veronika Navrátilová
(str. 6)

Vendula Drastichová
(str. 13)

Autorky komiksu

Anežka Závorková
Thi Nga Nguyen

Autoři článků

Milan Kolář
Zdeněk Tomis
Bafy Langová
Vendula Mikulová
Thi Nga Nguyen
Veronika Wróblová
Miriam Hýblová
Anežka Závorková
Zanonym
Big Sister

Korektury

Big Sister
Milan Kolář
Zdeněk Tomis

Pane, pojdte si hrát

BIG SISTER

Představovali jste si někdy, jaký by svět byl, kdyby v něm dospělí trávili hrou tolik času jako děti? A děti by si mohly hrát, jak dlouho by chtěly? Pojdte se do té představy ponořit se mnou. Jen tak si hrát celý den... Protože tak dlouho si děti hrají, když mohou. Zkrátka celý den, každý den. V této chvíli, na hodinách 00:00, si tu hraju se slovy a kochám se imaginací, jak zítřejší (vlastně už dnešní) den prožít celý hravě. Žádné musím, jen chci, můžu se houpat na rozverných vlnkách hry. Zajímavá vize, že? Ale vlastně by se dala velice jednoduše naplnit. Nebo ne? Je to už pro nás těžké prožít celičkový den hrou? Pro mě by takováto hra byla spojená s aktivním splétáním slov do copu příběhu, s kresbou (v mém případě by tedy spíše šlo o vybarvování nějaké předlohy:)), s uměním výtvarným či hudebním, nad kterým bych si pohrávala myšlenkami a nechala se unášet asociacemi. Také bych se nechala zlákat ke hře na hudební nástroj a v neposlední řadě k hraní opravdových her se svými dětmi a našimi dvěma kočkami.

Pozorujíc graciézní pohyb těchto teď už dospělých čtvernožců, neubráním se myšlence, že i ony si teď hrají mnohem méně, než když byly koťaty. Zúžení hry pouze na učební proces nutný pro přežití bychom si ale asi sami rychle vyvrátili. Nehrají si přeci jen mláďata šelem pro zdokonalování se v chytání kořisti, ale i hříbata, kůzlata, jehňata a další zvířecí nepredátorská drobotina. Hru bych tedy vnímala spíše jako spontánní reakci na radost ze života. Hrají si, tedy jsem!

Když si v dospělosti méně hrajeme, znamená to automaticky tedy, že se méně radujeme? Možná se naše hry během života spíše transformují v souladu s naší proměnou vnější a vnitřní. Někoho pak

naplňují manipulativní hry ve vztazích, někdo se spokojí s rozšířeným repertoárem v rámci hry "na maminku a na tatínka", někdo si hraje na něco či na někoho v roli ambicemi nabitého velkého šéfa (ministra, premiéra, prezidenta) s naditou šrajtoflí, někdo je velký hráč ve všech oblastech svého života a jinak si to už ani nedokáže představit.

Možná si my dospěláci nakonec hrajeme podstatnou část dne v zaměstnání - doktoři na bohy, učitelé na to, že něčemu opravdu rozumějí, soudci na to, že jsou schopni rozhodnout, kdo je v právu, herci v práci svlékají kůže svých postav přirozeně jako hadi ...a ve zbytku dne hrajeme a přehráváme dál. Role potomků, rodičů, nejlepších přátel, milenců. Až nakonec nevíme, či jsme. „Celý svět je jeviště a všichni lidé na něm jenom herci: mají své příchody a odchody; za život každý hraje mnoho rolí,“ vložil Shakespeare do úst jedné z postav své komedie jak se vám líbí. Nabízí se otázka, ve které z těch rolí jsme pak opravdu sami sebou. Myslím, že zároveň ve všech a v žádné. Nejvíce jsme sami sebou, když vůbec vědomě nejsme. Třeba když si hrajeme!) Takže, pane/paní, pojďte si hrát. Game must go on.

Občas před usnutím se kochám představou, jak si kvarky našeho hmotného světa chichotavě pohrávají mezi sebou jako planety ve vlastním vesmíru a my někde mezi tím pohrouženě žijeme své malé životy ve velkém stylu.

*Ilustrace:
Vendula Mikulová*

Ilustrace: Veronika Navrátilová

ČLÁNKY

Mind Games	9
Holky a hry	14
Hra na hudební nástroje – více než tisíc slov	16
Život máme jenom jeden	19

Mind games

Thi Nga Nguyen

When you think of the word "game", your mind immediately goes to either something reminiscent of your childhood or something positive and fun. But thinking deeper into it, games can be twisted too and mind games are the prime example of that. "Mind game" is a term describing a behaviour, through which one party tries to manipulate the other to do things that they wouldn't do on their own. I could try to explain how mind games work on a less serious example, but I really want to show you the reality of mind games and that it really isn't the game we are familiar with.

Conrad Roy was an eighteen-year-old boy who was found dead by carbon monoxide poisoning in his car back in 2014 in the USA, Massachusetts. The whole story begins in 2012 with Conrad Roy meeting a girl named Michelle Carter. Conrad was a boy known to have a lot of mental problems and to have previously tried to commit suicide. Michelle was also 16 at the time of their meeting and she too had a lot of problems, including eating disorders and self-harm tendencies. They started a long-distance relationship, though Conrad always claimed it was only a friendship. Whatever it was, they kept the relationship going by texting and emailing each other frequently. Michelle knew about Conrad's mental problems and tried to help him ever since they met until June of 2014 when she suddenly changed her behavior from a caring friend into a manipulator. On July 13, 2014, was Conrad found dead in his car, allegedly by suicide. But meanwhile she was appearing as a grieving girlfriend, the police had been recovering

Ilustrace: Daniela Neoralová

thousands of deleted messages between her and Conrad in which Michelle verbally abused him and was repeatedly encouraging him to just end it, meaning to commit suicide. Messages like "You can't think about it You just have to do it? You said you were gonna do it like I don't get why you aren't" or "If u don't do it now you're never gonna do it" sent by Michelle weren't meant to help Conrad, maybe telling him to stop smoking or things of this sort, they were actually supposed to force Conrad into committing suicide as soon as possible. Not only she encouraged him, she also suggested the suicide by carbon monoxide (which he later died of) and she called him when he got cold feet and actually told him to get back into the car and kill himself already. When these messages came out, the public perception of Michelle changed completely. She was of course sent to court and was convicted of involuntary manslaughter but with a sentence of only 15 months. This left a lot of people disgusted but it did not end here. Michelle was released in January 2020 after only 11 months for good behavior. It really makes you wonder what kind of a world we are living in if a person successfully forces another person into committing suicide and doesn't even spend a year in prison.

This article is meant to be a warning for everyone. Sometimes we cannot influence who comes in and out of our lives, but I want to tell you that you should trust your gut feeling the most, be careful and not let anyone toxic manipulate you. It's very easy to say "I wouldn't let myself be manipulated" but when a close person does it to you, you may not even notice it, therefore the consequences may be even more fatal. And remember, if you need mental help, try to talk to someone. For anonymous help, you can always text or call Linka bezpečí (116111) or Modrá linka (549 241 010 or 608 902 410). Please stay safe and take care!

Sources: Reddit, Wikipedia

Ilustrace: Daniela Neoralová

Holky a hry

Warjoke

Ilustrace: Vendula Drastichová

Holky hry moc nehrajou. Říkám si, jestli je to dané nějak od přírody, že k tomu kluci víc tíhnou (nemluvě o tom, že jim to prostě i líp jde)... nějaký gen navíc, který my nemáme... No jedno je jisté, statisticky mají kluci navrch.

A to neplatí jen pro ty počty, ale hlavně pro ty schopnosti.

S počítačem jim to jde, myška je poslouchá a tlačítka dělají přesně to, co chtějí.

Prošli jsme si těžkými časy, spousta lidí si sáhla na dno. Když už byly chvíle příliš dlouhé a všechny obvyklé aktivity ztratily smysl, objevila se tu dosud neobjevená kapitola. Byla jsem už zoufalá, a tak jsem tomu navzdory stereotypům a předsudkům, že by mě to nikdy ani nemohlo bavit, dala šanci. Stáhla jsem si vůbec první počítačovou hru.

Až po sem šlo zatím vše celkem hladce. Už při výběru jména jsem ale začala trochu pochybovat, jestli to přece jen byl dobrý nápad. Tímto krokem jsem se ale nakonec úspěšně prokousala a to až do úvodu. Tady mi sice bylo stručně vysvětleno, co že to mám dělat a co je cílem hry, ale ani to nestačilo, zdaleka mi to nevyjasnilo všechny ty otazníky, co vyvstaly, jakmile jsem se ocitla na prvolevlovém bojišti, zcela napospas tomu všemu, co se na mě řítilo.

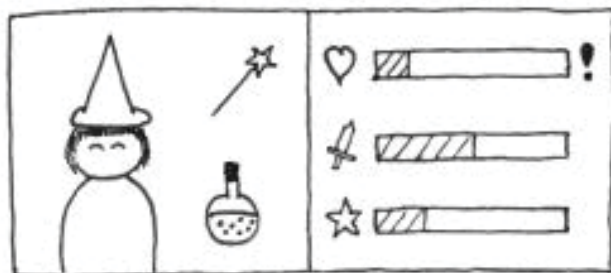
Snažila jsem se zachovat klid. Než jsem ale stihla prozkoumat, co že to vůbec všechna ta tlačítka umí, velmi rychle jsem se pokaždé objevila zpět na respawn bodě se smutnou zprávou, že se opět někomu podařilo mě bez mrknutí oka zlikvidovat. To už jsem začínala být zoufalá.

Pomohlo, až když mi to vysvětlila holka, pěkně polopatě, holčičím jazykem. Pomalinku mi bylo jasnější, jak neumřít v prvních třiceti vteřinách. Pro začátek velmi dobré.

Jak to tak šlo dál, něco jsem se přece naučila. Jestli se mi ale podařilo něco velmi dobře vyvrátit, pak je to hypotéza, že ženy jsou výborné v multitaskingu, lepší než naše protějšky. Jakmile jsem se totiž naučila neumírat, začali mi kluci vysvětlovat smysl hry. Když na mě ale začali chrlit, na co všechno bych měla dávat pozor, jak že funguje strategie a o čem všem mám mít přehled... Já byla ráda, že se jakžtakž úspěšně popasuju s myší a klávesnicí... A už to vyžadovalo tolik soustředění!

No třeba se to taky jednou naučím, pokud mě to ještě vůbec bude bavit... Jedna věc se ale musí nechat. Když už se konečně v něčem zlepším, fakt to potěší. Upřímně, nemít tady těch pár holek, co se nikdy nezlobí, když něco pokazím, a se kterými se těm failům spolu prostě zasmějem, asi bych to už dávno vzdala. S kluky se nemá cenu porovnávat. Jak říkám, tipuju, že v tom bude něco víc. Tuhle doménu jim bez pocitu rezignace s radostí přenechám. Ale tak aspoň jsem to taky zkusila.

Hra na hudební nástroje – více než tisíc slov

Milan Kolář

Každý z nás už asi slyšel o „Ódě na radost“, o básni Fridricha Schillera zhudebněné Ludwigem van Beethovenem v závěrečné větě 9. symfonie d moll, o hymně Evropské unie. Přemýšleli jste ale někdy, proč Beethoven tuto báseň ve svém díle použil a proč vlastně celou 9. symfonii složil? Já jsem si tuto majestátní skladbu pustil a jelikož jsem si o autorovi před poslechem mnohé zjišťoval, 9. symfonie na mě zapůsobila jako Beethovenova autobiografie. S každou částí, s každým tónem jsem si představoval, jak se Beethoven cítil, co vše ve svém životě prožil. Hra na hudební nástroje ve vás dokáže vyvolat mnohé! Zkusím proto své vlastní pocity z 9. symfonie přenést do slov, abyste mé myšlenky mohli následovat.

Na začátek by bylo dobré uvést, že celá symfonie je rozdělena na čtyři věty. První, ne příliš rychlá věta, působila majestátně, avšak zasmušile. Její důraznost ve mně vzbuzovala pocit pilné práce, které se nedostávalo příliš ocenění. Byly to jen drůbky veselejších částí, úspěchů, které hudbu stále udržovaly při životě. Podobně jako u Beethovenových začátků, kdy nebyl známý a slavný, byl pro něj jakýkoliv úspěšný koncert odměnou za jeho dobře odvedenou tvorbu.

Když se ale přesuneme do věty druhé, hudba nám začne kolísat jako na houpačce. Melodie je najednou živá, plná intenzivních pocitů. Ve druhé větě Beethoven velice dobře pracoval s dynamikou, pod kterou si představím, jak jeho život začal nabírat na obrátkách. Do druhé věty zakomponoval nádherné veselé vznešené pasáže, které rázem padají do tichého zapomnění, aby měla hudba prostor vystoupat znovu na vrchol. I Beethoven si svou slávu musel vystavět postupně, právě jako ty radostné vznešené části. Který život by se totiž obešel bez problémů a pádů, že? Ať už jsou to fiaska, finanční problémy nebo v případě Beethovena postupná ztráta sluchu, můžeme si být jisti, že každý občas prožívá své trable.

Jak jsem se již zmínil, Beethoven postupně ztrácel svůj sluch. Roku 1802 se odstěhoval do menšího města Heiligenstadt kousek od Vídně, aby si odpočinul od hluků rušného velkoměsta. Stejně odpočinkově a inspirativně působí i třetí věta symfonie. Jako lehký vánek letící přírodou přistává rovnou ve vašich uších. Vidím tu myšlenku jasně, Beethoven, uznávaný umělec, hluchotu potlačuje tvorbou a hudba místy vystoupá na vrcholek blaženosti jako úspěch nových Beethovenových kompozic. Začátek čtvrté věty vám naopak uštedří naprostý šok. Hudba je velice výrazná, emotivní a pochmurná. Takovým šokem pro nadaného hudebníka musela být ztráta sluchu.

Beethoven jako by se snažil zvrátit osud, vložil do začátku čtvrté věty krátké pozitivní útržky melodií, které ovšem ihned upadají do černého hvozdu reality. Najednou se ale začnou objevovat instrumentální útržky Ódy na radost, jež hudbu konečně pomalinku začínají pozdvihovat do libozvučných tónů. K čemu totiž skladatel potřebuje sluch, když má svou geniální hlavu? Opět se v Beethovenovi rodí radost, která vyvrcholí neobvyklým prvkem symfonie, sborovým zpěvem. A už ji zde máme, Óda na radost v celé své kráse je nepochybně vrcholem jak celé skladby, tak autorova života. Už není důvod smutnit. Smutek z omezení společenského života kvůli hluchotě už představuje jen krátké útržky skladby a je rychle nahrazen a vyplněn radostí z hudby. Jako vždy zachránila Ludwiga van Beethovena jeho pracovitost.

Každý si pod hudebním dílem představí něco jiného. Někdy autor naše myšlenky nasměruje, pokud své dílo pojmenuje, což se v našem případě nestalo. Můžeme si tedy při poslechu 9. symfonie představovat téměř cokoliv. A z toho všeho se mi pod melodií, dynamikou i harmonií 9. symfonie vybavil právě život autora skladby, život Ludwiga van Beethovena. Zdáli to byl úmysl, nebo náhoda se můžeme už jen dohadovat.

Život máme jenom jeden

Vendula Mikulová

Všichni víme, že v této době, teda spíše celá tato generace žije aspoň trochu riskantní život. Někdo více a někdo méně. Řekněme si to na rovinu, spousta teenagerů se touží stát populárními a někam patřit. Někdy to ale vede k něčemu hodně špatnému. Třeba ke kouření v mladém věku či třeba pití alkoholu, i když ještě nedosáhli plnoletosti. Když procházíte městem, nemusíte se vůbec snažit a vidíte, jak tam nějaká partička teenagerů kouří nebo popijí alkohol. Chápu, když dosáhnete plnoletosti, tak vám do toho nemá nikdo co mluvit. Vy sami se máte právo rozhodnout, zda chcete kouřit nebo ne či jestli chcete pít alkohol nebo ne. Ale předtím než začnete kouřit, promyslete si, zda to děláte dobrovolně nebo jenom kvůli někomu jinému, jenom proto, že vám řekl, že nejste dost „cool“, protože nekouříte atd. Promyslete si taky, zda vám to za to stojí, zahrávat si takhle se zdravím. Chápu, když jste starší, tak si občas při nějaké oslavě dáte trochu vína nebo pivo. Neberu vám to, pokud jste už plnoletí. Alkohol se možná ani nedá vyhnout po celý život, ale i tak existují lidé, kteří jsou tzv. abstinenti. Celý život se vyhýbají alkoholu a jenom velmi zřídka se nějakého napijí. Ale kouření a drogám se dá podle mě vyhnout, musíte mít pevnou vůli, kdyby vás chtěl někdo přemluvit, abyste to zkusili. To je to nejdůležitější, co potřebujete k tomu, abyste se tomu vyhnuli. Potom už jenom potřebujete najít kamarády, kteří vás do toho nebudou minimálně nutit nebo ty, co sami nekouří, neberou drogy atd.

Možná bude někdo radit také adrenalinové sporty mezi pohrávání si se životem. Podle mého jsou adrenalinové sporty v pořádku, pokud máte u sebe profesionála, co vám vše vysvětlí a se vším vám pomůže. Sama bych v budoucnu chtěla nějaký adrenalinový sport zkusit, například seskok padákem. Každý máme na toto téma jiný názor, některým přijde, že adrenalinové sporty patří mezi riskantní činnosti a užívání drog zde nepatří. A další lidé to vidí jinak. Ale i ze strany doktorů a spousty dalších lidí patří drogy, kouření a částečně i alkohol mezi zahrávání si se životem. Ale hlavní je, jaký názor na to máte vy a zda opravdu tak moc nutně potřebujete kouřit, brát drogy nebo popíjet alkohol. Vaše zdraví leží na vašich bedrech. Pokud se rozhodnete špatně, bude to mít následky. Pokud se rozhodnete správně, bude větší pravděpodobnost, že se dožijete vysokého věku a díky tomu zažijete spousty zážitků jak se svojí rodinou, tak se svými přáteli. Rozhodnutí je na vás...

Vendula

Ilustrace: Vendula Mikulová

ZEPTALI

JSME SE

škola hrou jako cesta k poznání i komunikaci	3
Stále ještě hravě?	4
Učitelé, hraví patroni	5

Škola hrou jako cesta k poznání i komunikaci

Zamonym

Myšlenku, že vzdělávání by mělo probíhat formou hry, zaslechl už každý z nás. A většina už ji také zažila v praxi; ať už ve školce, v kroužcích nebo formou konkrétních vzdělávacích her. Ale co samotná školní docházka? Možná si vybavíme počáteční nadšení a kreativnější přístup na prvním stupni, ale dle mého názoru postupem času jen přibývalo teorie a jakékoliv náznaky hry ustupovaly do pozadí. Je to samozřejmě i tím, že jsem se rozhodla pro gymnázium, kde je samotné studium stavěno na první místo. Mám ale to štěstí, že jsem mohla vyzpovídat někoho, kdo zkouší trochu jiný přístup. Jedna z mých blízkých osob vystudovala práva a přes 10 let pracovala jako policejní komisařka. Po rodičovské dovolené ovšem přijala místo učitelky práva a veřejné správy na soukromé střední a vyšší odborné škole, kde působí již třetím rokem.

Po rodičovské jsi nastoupila jako odborník z praxe do školství. Co tě k tomu přivedlo?

Náhoda, rodinná situace, už jako dítě jsem si ráda hrála na školu (smích), hravost, touha být s pozitivní energií.

Jaká byla tvoje vize? Co jsi od svých hodin očekávala?

Tím, že jsem ve školství nepracovala a nejsem pedagog, tak jsem svoji vizi hledala a hledám ji pořád. Moje vize je kreativita a taky aby mě to bavilo, aby to nebylo pořád to stejné. Když jsem hledala, jak učit právo a veřejnou správu, našla jsem program „street law“. Zjistila jsem, že je to dobrý způsob, jak zprostředkovat výuku práva na středních školách.

Jak street law funguje?

Výuka práva je pro většinu smrtelníků velmi nudná a velmi těžká, protože právo zobecňuje, tím pádem používá svůj právní jazyk, který většina nezná a nerozumí mu. Bylo mi jasné, že kdybych učila tím, že bych dala studentům do ruky zákony, tak bych je nic nenaučila a odradila je. Ovšem druhá strana práva je to, že reaguje na reálný život, každý se s ním setkává v běžných situacích, tím pádem je dobré, aby o něm něco věděl. Takže jsem hledala cestu, jak studentům právo z toho cizího obecného jazyka zpřístupnit, protože se jim ta znalost hodí v praktickém životě.

Jakým způsobem jsi na začátku výuku vedla?

Zaprvé jsem se na ně těšila. Myslím si, že je to to nejdůležitější pro jakéhokoliv učitele nebo člověka, který pracuje s mládeží. Měl by mít radost z toho, co mu to přinese, protože pak to má smysl, potom tam dáš ten správný náboj. Jinak jsem byla samozřejmě trochu nervózní, ale řekla bych, že mi to přirozeně jde dobře. Spoustu věcí jsem se naučila, od něčeho už jsem ale upustila. Například jsem zjistila, že přílišný „student friendly“ přístup není úplně nejlepší. Učím na příkladech. V části hodiny jim řeknu, co si o tom myslím já, a dále nechávám je, ať tvoří. Potom mají pocit, že se něco naučili, protože si například žádost napíší sami, vymodelují si nějakou právní situaci, kterou pak řeší. A diskutujeme.

Proč není „student friendly“ přístup nejlepší?

Je to jako ve výchově. Musíš tam dát radost, hravost, ale i kázeň a taky nastavit limity. Protože o tom ten život je, není to jenom jedna velká party.

Tématem aktuálního čísla Cirkulárky je hra. Projevuje se metoda „škola hrou“ v tvých hodinách?

Za sebe bych řekla, že se projevuje, ale asi by bylo dobré zeptat se i druhé strany. Při hodinách nebo když studenty potkávám, je zpětná vazba pozitivní. Vidím, že mě zdraví a neuhýbají pohledem, ptají se mě, jak se mi daří. Já se jich také ptám, tím, že jsme malá škola, je přístup osobnější. Víím, kdo má jakého domácího mazlíčka a kdo spálil cukroví (smích). Když to uděláš hravě, lépe se komunikuje. Když učíš stresově, tak se u studentů projevuje velké množství kortizolu (stresového hormonu) a berou to jako zátěž. Když učíš hrou, uvolňuje se naopak velké množství endorfinu (hormonu štěstí a radosti). Pro mě je tedy přijatelnější, když je to formou štěstí a radosti.

Mohla bys uvést konkrétní příklady „hravé“ formy výuky?

Když se učíme o subjektech právní ochrany, děláme aktivitu „soud ve třech“. Jeden hraje soudce, druhý advokáta, třetí žalobce. Dostanou tedy roli a mají za úkol popasovat se s ní na konkrétním případě. Často dělám projektové hodiny, probíráme témata, která mohou studenty zaujmout, například trest smrti, homosexualita, rozvody, sexuální zneužívání nebo výživné, a k tomu opět uvádíme a rozebíráme konkrétní případ. Vyzkoušeli jsme projekt „Když rozvod, tak rozvod“, máme svědky, kteří pozorují vztah dvou lidí, vyberou se soudci, navrhovatelé a jejich státní zástupci, ve třídě se udělá soudní tribunál a používají se stejné formule jako u soudu. Dokonce se někteří „soudci“ oblékají do černého. Objevuje se i „Vyslechněte rozsudek jménem republiky“ nebo znělka z Rozsudku (televizní seriál, který se zabývá soudními případy, pozn. redakce), to už ale záleží na kreativitě dané třídy. Teď jsme se začali bavit s naším němčinářem, který je původem z Afghánistánu, o jeho rodinném prostředí, ve kterém hrál klíčovou roli islám a korán. Nebo promítneme film a rozdáme pracovní listy. Nebo

promítneme film a rozdáme pracovní listy. Plánujeme připravit i konkrétní jídlo ze země, o které se bavíme, a bude z toho mezioborová projektová hodina. Díky šablonám se do toho dají investovat i peníze. Dále chodíme k soudu, zveme si odborníky z praxe, kteří například v tělocvičně předvedou, jak se na místě činu pracuje. To všechno jsou věci, co mě baví.

Jaká je odezva studentů na „Školu hrou“ a aktivnější přístup ke vzdělávání? Bývá vždy pozitivní?

Nic není pro všechny. Někteří jsou trochu konzervativní. Taky si nemyslím, že by měla být každá hodina „zážitková“. Jednak by to nebylo v mých možnostech a bylo by to jako Vánoce 365 dní v roce. Jsou i hodiny běžné, kdy chci probrat teorii, chci po nich zpětnou vazbu a napsané testy. Praktické aktivity potom teoretickou výuku obohacují.

Co tě ve školství nejvíce překvapilo?

Mám radost z mladé generace, že jsou o kus dál.

V čem?

Ve svobodě vyjadřování, v aktivitě, kreativitě, v tom, že se pouštějí do světa, v používání komunikačních zdrojů, v angličtině (je to něco jiného, než když jsme se my učili ruštinu nebo němčinu). V tom, jak prezentují svoje názory. Když jim dám nějaký soudní případ, zpravidla rozhodnou líp než Evropský soud pro lidská práva (smích). Většinou to mají přirozeně dobře nastaveno a jsou pro mě inspirací.

Dá se vést kreativně i distanční výuka?

Dělala jsem nějaké aktivity, které už mám odzkoušené. V distancu to sice jde, ale odezva je slabší, pořád je to ale lepší než běžná hodina. Ale je to i tím, že nejsem až tolik zběhlá v používání výpočetní techniky.

Zatím je to pro mě moc anonymní, ani soustředěnost není taková jako v běžných hodinách. Samozřejmě to není jen negativní, člověk se spoustu věcí naučí...

Plánuješ ve školství zůstat?

Je možné, že ano, je možné, že ne. Určitě mě baví prázdniny a vyhovuje mi, že jsem více s rodinou. Kdybych pracovala v advokacii, vracela se domů v šest a tahala si domů práci a negativní případy, asi by mi to nevyhovovalo. Teď přicházím s relativně čistou hlavou.

Děkuji za rozhovor. Přeji čtenářům, ať se jim daří nalézat špetku hravosti ve všem, do čeho se pustí!

Stále ještě hravě?

Společenská autorita

Tentokrát pro Vás naši redaktori vyzpovídali dva hudební nadšence, bývalé studenty našeho gymnázia, Jiřího Pospěcha a Eduarda Kácala, a pokusili jsme se zjistit, jak hravá hra může být, když už je i určitou povinností.

Eduard Kácal

Eda, bývalý student našeho gymnázia a výborný hudebník, se před třemi roky rozhodl naplno začít věnovat své hudební kariéře a odešel studovat na Janáčkovu konzervatoř v Ostravě. K hudbě ho to totiž táhlo odjakživa. Již ve školce se učil hrát na zobcovou flétnu. Své hudební dovednosti dále rozvíjel na Základní umělecké škole Leoše Janáčka, kde kromě flétny začal navštěvovat pěvecké oddělení hudebního oboru. A aby toho neměl málo, přibral si ještě akordeon na ZUŠ Bohuslava Martinů a klávesy. Nemůžeme se tedy divit, že se tak všestranně nadaný hudebník rozhodl pro studium hudby, konkrétně operního zpěvu na konzervatoři. Jsme velice rádi, že si na nás Eda udělal čas a můžeme mu položit pár otázek.

Moc mě těší, že jsou lidé, kteří si o mně myslí, že něco umím nebo jsem něco zvládl a stojí za to, abych se o své zkušenosti podělil. A to větší radost mám, když se jedná o lidi z Gymnázia Studentská, mé bývalé školy. Oslovení školním časopisem mě překvapilo, a ne málo. Rozhodně si na začátku nové cesty, kterou jsem si zvolil, nepřijdu hoden vystoupit pro školní časopis coby všestranně nadaný hudebník,

jak v úvodu zaznělo. Upřímně, spíš si připadám stále jako začátečník... a je lepší s tím pocitem pracovat. Člověk se tak nikdy nesmíří s tím, že dosáhl vrcholu, naopak, snaží se jít pořád dopředu, klade si nové cíle a za těmi jde.

Hra na Tvůj hudební nástroj - ještě láska, nebo už povinnost?

Snad na začátek... moje studijní zaměření není přímo žádný hudební nástroj, ale klasický (operní) zpěv. Můj vztah k němu se stále vyvíjí. Jako desetiletý kluk jsem ke zpěvu na ZUŠ přistupoval jako ke skvělému koníčku, byla to zábava, radost, poznávání sama sebe. Dnes k tomu přistupuji obdobně, jen má pro mě zpěv mnohem větší hloubku a jeho studium, jako každé jiné, nese velkou zodpovědnost. Ve škole mám rovněž hodiny povinného klavíru, které vypadají náplní práce asi jako kdybych navštěvoval hodiny klavíru na ZUŠ. Jak u zpěvu, tak u klavíru a obecně u jiných nástrojů, na které jsem za život hrál, platí: co si vyberu sám, to mě baví, co mi vybere pedagog, mě musí bavit (je třeba si v tom najít tu jiskru, která člověka přesvědčí, že dané dílo nese nějakou myšlenku, která mě má právě oslovit). Málokdy se mi stane, že se do zpěvu nebo studia notových materiálů musím nutit. Povinnost bych tomu tedy neřikal, přetrvává stále spíše láska v různě se projevujících formách.

Setkala se Tvá hravá profesní dráha s pochopením rodičů a přátel?

Pokud jde o pochopení okolí, myšlenka profesně se živit zpěvem se s úspěchem zprvu nesesetkala. Především rodiče měli starosti o moji budoucnost. Nezbylo jim ale než se "smířit" s tím, jakou cestou jsem se vydal. Dnes mě rodina ve studiu podporuje a věřím, že pochopila, že studium hudby nemusí být vždy přímá cesta k životním neúspěchům a nulovému uplatnění.

Je na konzervatoři opravdu větší prostor pro hru než na gymnplu?

Hodiny hudební výchovy na gymnáziu a studijní systém konzervatoře je nesrovnatelný. Ač je dnes běžné, že praktická výuka na gymnáziích mizí a stává se tak, že je gympl vedle gymplu stejný, konzervatoře si stále zachovaly převážně praktické předměty nebo předměty teoretické se zaměřením na praxi. Vzhledem k absenci odborných předmětů (zeměpis, matematika, fyzika, biologie) je na konzervatoři s ohledem na její specifický systém a zcela specifické předměty mnohem víc času na samostudium během dne. Časová dotace jednotlivých oborů se liší. Individuální hodiny zpěvu probíhají například 3× týdně, nástroje jsou na tom obdobně.

Z dnešního pohledu jsou pro mě hodiny hudební výchovy na gymnáziu nevyužitý čas, který má ovšem velký potenciál.

Důraz by se měl klást především na základní praktické dovednosti jako intonace, základní teoretické dovednosti v oblasti notových zápisů a jejich propojení s praxí a nakonec asi na obecné povědomí o světovém i regionálním (národním) hudebním vývoji a vývoji nástrojů, to vše v chronologickém sledu.

Hodinové karaoke nemá s hudební výchovou na střední škole nic společného, stejně tak neustálé opakování stejných písní bez hlubšího významu. Vycházím tak z toho, co mi hudební výchova po dobu mého studia na gymnáziu dala.

Jiří Pospěch

Pro začátek jen krátce k mému kamarádovi... Jura své první hudební zkušenosti získal na nedaleké Základní umělecké škole Leoše Janáčka, kde se učil hrát na housle a klavír. Působil také

v havířovském folklorním souboru Vonička, kde se později, už jako dospělý, stal i jeho vedoucím a učitelem hry v cimbálové muzice. Studoval obor muzikologie na Univerzitě Palackého v Olomouci a souběžně studoval obory housle a viola na olomoucké Konzervatoři Evangelické akademie. Nyní učí na Základní umělecké škole Eduarda Marhuly v Ostravě hru na housle a hudební teorii. Dále je spoluorganizátorem Svatováclavského hudebního festivalu v Ostravě. Spolupracuje i s jinými muzikanty a kapelami různých žánrů a organizuje i jiné kulturní akce. Mimo houslí a violy ovládá také hru na klavír, kytaru, kontrabas a cimbál. Je zakladatelem a primášem cimbálové muziky Jagár a působí v nadžánrové kapele Ensemble Flair na postu violisty.

Předně jsem velice rád, že má někdo pocit, že by se mě na něco mohl zeptat. Ale musím upozornit, že jsem spíše dělníkem hudby než nějakým umělcem. To znamená nadšenec, organizátor a podobně.

Hra na Tvůj hudební nástroj – ještě láska, nebo už povinnost?

Nikdy jsem nebyl člověkem, který by u nástroje dokázal strávit mnoho hodin denně. Proto, jestli je to láska, tak spíše k hudbě jako celku než přímo k houslím samotným. Povinnost pro mě hudba nikdy nebyla, snad až na ty malé momenty, kdy z ní povinnost někdo udělat chtěl. Myslím tím, když třeba v průběhu studia někdo chtěl, abych se naučil zrovna teď a zrovna tohle, tak jsem se třeba radši učil na klavír než na housle. Rozhodně je to tedy láska, ale i k jiným nástrojům, k poslechu hudby, k tvorbě a organizování atd.

Setkala se Tvá hravá profesní dráha s pochopením rodičů a přátel?

Má profesní dráha nemá vůbec rovný směr, proto ani nemohla u nikoho narazit. Ani já jsem dlouho nevěděl, co z toho vlastně bude. Nicméně mám obrovské štěstí, že má maminka je člověk, který uznává

vzdělání jako jednu z nejdůležitějších hodnot. Proto, i když mi to někde studijně nevycházelo, nebo jsem se rozhodl postupně víc a víc věnovat hudbě, tak mě vždy maximálně podporovala. Můj táta zase celý život hudbu sbíral a poslouchal. Díky tomu jsem měl možnost odmalicka poznávat muziku, která se běžně kolem neposlouchala. Věřím, že přátelé jsou tady od toho, aby vždy podporovali to, co jejich kamaráda baví, a v případě potřeby pomohli nějakou radou. Je však logické, že většina mých přátel se hudbě věnuje nebo ji má ráda, a proto jsem se nikde nesetkal s odporem.

Je na konzervatoři opravdu větší prostor pro hru než na gymplu?

Na konzervatoři v Olomouci to určitě neplatí, co se týče fyzického prostoru. Není tam prostě kde cvičit. Ale vážně na to neumím odpovědět, protože jsem konzervatoř studoval jako dospělý při vysoké škole, takže to pro mě byla pořád tak trochu "zuška". Tím to neshazuji, ale díky jedné maturitě a studiu hudební teorie jsem chodil prakticky jen do houslí a klavíru. Je to podle mě spíš dáno tím, jaký je tvůj cíl. Pokud je to profesionální dráha muzikanta, tak je logické studovat konzervatoř, už kvůli dalším předmětům a spolužákům, kteří se mohou navzájem doplňovat a bavit o hudbě. Pokud je cíl jít studovat jinou vysokou školu a mít hudbu jako velký koníček, tak je na každém individuálně, kolik času věnuje hudbě. Mně osobně došlo, že se hudby nechci vzdát, ale taky mi došlo, že to už nebude na žádnou sólovou dráhu, a tomu jsem upravoval svůj rozvrh. To je asi hlavní výhoda studia v dospělosti.

Učitelé, hrají patroni

Společensví autorů

Vyzpovídali jsme pro Vás dva Vaše kantory, paní ředitelku a pana učitele Michala Kubiczka. Posuďte sami, jak jsou hraví.

Paní ředitelka

Paní ředitelko, která je Vaše nejoblíbenější desková hra? A proč?

Baví mě: Bang, Krycí jména, Carcassonne, Pandemie, Dixit, Osadníci z Katanu, Nemesis, Citadela, Labyrint, Pexeso, Ubongo, Logik, Dračí doupe ... a mnoho dalších. Baví mě, že člověk přemýšlí, vymýšlí, hraje si. Nesnáším hry, které záleží na náhodě, typu Člověče, nezlob se, Monopoly atd. A hrozně mě baví escape games, únikovky.

Proč si myslíte, že je pro děti důležité hrát deskové hry?

Protože jsou při hraní her spolu a protože je to zábava.

Počítačové hry - více dávají, či berou?

Těžko říct, dávají hodně, opravdu hodně, ale myslím si, že jsou to především zloději času (to si bohužel člověk uvědomí až zpětně, když PC vypne).

A Vás berou počítačové hry?

Braly.

Pan učitel Michal Kubiczek

Pane učiteli, která je Vaše nejoblíbenější desková hra? A proč?

Asi nemohu říct, že mám vyloženě oblíbenou deskovou hru, protože jich mám rád opravdu hodně, ale v posledním asi roce jsem si velice oblíbil deskovou hru s názvem „Jízdenky prosím“. S přítelkyní Verčou a její rodinou říkáme této hře zkráceně „Vlaky“. Jde o zábavnou hru, kde musíte stavět koleje, sbírat body, splnit plány atd. a je to opravdu velmi strategické! V okamžiku se Váš plán může geniálně naplnit, anebo se zhroutí jako domeček z karet. Opravdu vřele doporučuji každému! :)

Proč si myslíte, že je pro děti důležité hrát deskové hry?

Myslím si, že deskové hry rozvíjejí myšlení dětí, u většiny deskových her jde totiž o vymýšlení strategií, kreativní myšlení apod. a také si myslím, že napomáhají vytvářet společenské vztahy, protože, co si budeme povídat, deskové hry se nejlépe hrají v kruhu rodinném anebo s přáteli! Deskové hry mají úžasné vnitřní kouzlo, které se odhalí právě hraním. Konkrétně tím kouzlem myslím to, že člověk může otevřít své srdce druhým a vyjít ze své bezpečné ulity a být takovým, jaký je. A to je jedna z věcí, o kterou by nám mělo přeci v životě jít, ne? :)

Počítačové hry - více dávají, či berou?

Vzhledem ke své neslavné, ale přeci jen dlouhé závislosti na PC hrách musím říci, že počítačové hry spíše více berou, než dávají, ale ve svých asi třinácti letech jsem to třeba takto nevnímal, v podstatě mě počítačové hry bavily proto, že jsem je hrál s kamarády - a že mě bavily. Určitě jsem se i díky nim naučil trochu více anglicky, ale kdybych ten čas strávený u počítačových her mohl vyměnit za více hodin hraní na kytaru, čtení, sportu (třeba závodnímu), trávení času s rodinou, chození ven s kamarády anebo svému dalšímu rozvoji (vzdělání), věřím teď, že by to byl mnohem lépe investovaný čas. :)

A Vás berou počítačové hry?

Jistě, že berou, někdy mě láká zahrát si nějakou počítačovou hru, ale dnes už bych si je spíše nezahrál. Existuje totiž tisíce důvodů, proč bych svůj čas, který mi byl dán na této Zemi, strávil mnohem lepšími, prospěšnějšími, kreativnějšími a důležitějšími aktivitami, než jsou počítačové hry. Zkrátka, asi jsem z nich už „vyrostl“. :)

Ilustrace: Daniela Neoralová

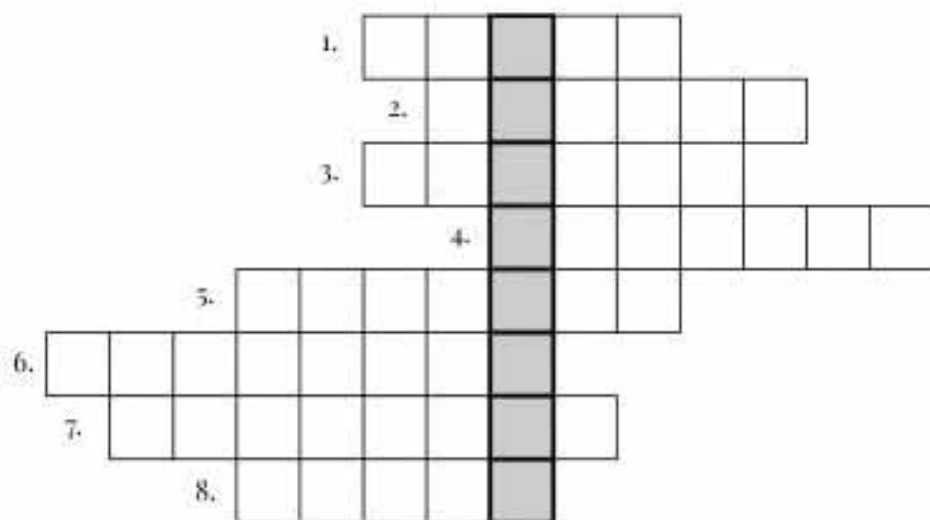
DO NUDY

Hravá křížovka	39
Slovní hříčky	40
Literární okénko	45
Uhodnete písničku?	46
Filmy a Seriály	48

Hravá křížovka

Zdeněk Janiš

Probudte v sobě svou hravost a soutěživost a zkuste správně doplnit slova do řádků křížovky podle obrázkové nápovědy. Najdete se v tajence? Já ano :)

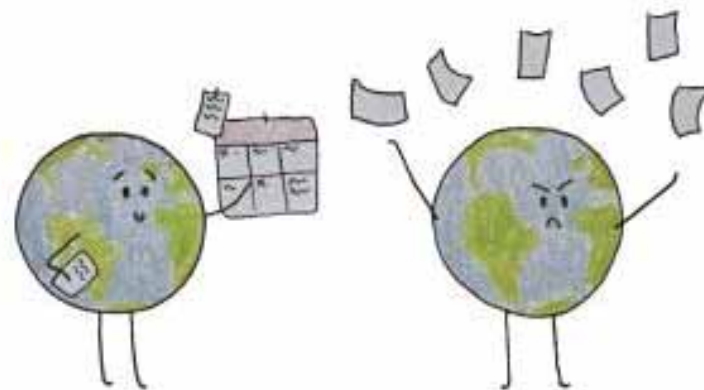
Legenda

Slovní hříčky

Milan Kolář

Slovní hříčky, úžasný to prvek jazyka, který rozesměje i největšího mrzouta. Vymýšlet nějakou hříčku je jako hledat díru v jazyce, chybu, která znemožní správné porozumění. Pokud se díváme na jednotlivé hříčky, tvoří je většinou homonyma nebo zájmeno odkazující zavádějícím způsobem. Pokud ještě přidáme špatné použití čárek, postavíme za sebe podobně znějící slova, získáme celé spektrum hravých vtípů. Takových vtípů v češtině najdeme poměrně dost, ale v takové angličtině jich je o mnoho více. Ptáte se proč? Na to je celkem snadná odpověď, může za to naše chloubka, široká slovní zásoba, i nepřítel cizinců, skloňování. Pokud v angličtině použijete jedno slovo pro deset různých významů a sto různých pádů, tak je celkem jasné, že bude vznikat obrovský prostor pro všelijaké slovní hrátky. Pojďte se s námi pobavit při jejich čtení!

PLANET

SCREWNET

Žádáme studenty, aby se nezdržovali na kolejiích.
I během koronavirové pandémie jezdí vlaky!

Tak to má beat.

Andrej Babiš si koblihou podrobil celé Česko.

„Umíš se pěkně vyjádřit!“ říká švestka jablku.

„Pane průvodčí, jede ten vlak na Písek?“ ptá se cestující. „Ne, na naftu.“ odvětí průvodčí.

Dítě mi roztrhlo plakáty Black Sabbath, tak sháním nové. Ideálně kluk, cca 9 měsíců, blond.

I čárky umí s větou pořádně zatočit

Tvoje stará pila leží ve sklepě. × Tvoje stará pila, leží ve sklepě.

Popravit, nelze udělit milost. × Popravit nelze, udělit milost.

Co zas chcete, pane řediteli? × Co, zas chcete, pane řediteli?

Používej čárku, zachraň život!

Pojďte jíst, děti! × Pojďte jíst děti!

PARKING

PARQUEEN

I have a few jokes about unemployed people, but none of them work.

Light travels faster than sound.
That's why some people appear bright until you hear them speak.

Last night, I dreamed I was swimming in an ocean of orange soda. But it was just a Fanta sea.

Two windmills are standing in a wind farm. One asks, "What's your favorite kind of music?" The other says, "I'm a big metal fan."

MANGO

WOMANGO

Did you hear about the guy whose whole left side was cut off?
He's all right now.

A police officer just knocked on my door and told me my dogs are chasing people on bikes. That's ridiculous.
My dogs don't even own bikes.

My dad farted in a lift. It was wrong on so many levels.

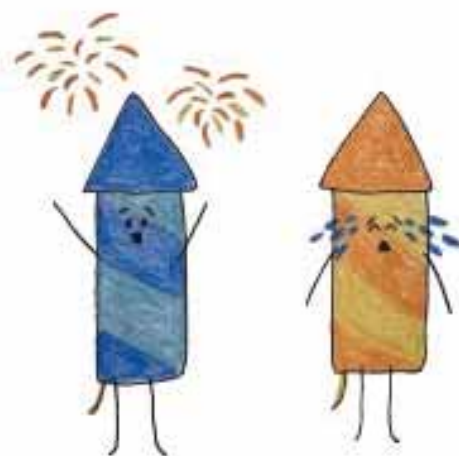
I meant to look for my missing watch, but I could never find the time.

Chceš dať študentovi dobrú radu? Odporúč mustáží!

„Stôl pre troch, prosím,“ povedá Indián.
„Máte rezerváciu?“ spýta sa recepčný.

Náš dedo má srdcovú zástavu. (zástava – prapor)

Táto nádcha je senná. Alebo už jesenná?
(nádcha – rýma, jeseň – podzim)

FIREWORKS

WATERWORKS

Ilustrace:
Daniela Neoralová
Zdroje:
boredpanda.com,
sadanduseless.com,
modrykocour.cz,
v-laska.com,
cas.sk,
topdesat.sk,
fici.sme.sk,
trebavediet.sk

Literární okénko

BIG SISTER

V Literárním okénku tohoto měsíce jsme dali na Vaše knižní tipy:

Když jsem byla studentka na gymnáziu, četla jsem především naše české klasiky – **Neruda, Jirásků, Němcovou, Světlou**. Dozvěděla jsem se mnoho o životě v jejich době, našla spoustu pěkných myšlenek na téma, proč žít jako slušný a čestný člověk.

Kladivo na čarodějnice: skvěle promyšlený příběh, který popisuje zrůdné církevní praktiky společně s životem a smrtí v bezpráví.

Žert (Kundera): zajímavý způsob vyprávění, zároveň dobový obraz, zároveň trochu cynický pohled na svět a na lásku (což může jít někomu do noty)

Stopařův průvodce po galaxii (Adams): pěkná, čistá legrace
Pán prstenů (Tolkien): mistrovsky postavený svět, základ veškeré moderní fantasy literatury

Tři sociální světy – Jan Keller. Kniha hezky popisuje momentální situaci společenských vrstev v historickém kontextu. Je velmi poučná a na odbornou knihu není náročná na čtení.

Temná inteligence (Neil Asher) – ideální pro fanoušky sci-fi.

Chyť mě, jestli to dokážeš (Frank W. Abagnale) – čtivé, zábavné, pro všechny.

Jakoukoliv maturitní četbu, pokud nezačnete hned, začnete pozdě.

Tulák po hvězdách od Jacka Londona a **Egyptán Sinuhet** spisovatele Miky Waltariho, obě nádherné knihy plné hlubokých myšlenek.

Uhodnete písničku?

Milan Kolář

Při výběru skladby do hudebního okénka tohoto čísla to naše redakce neměla vůbec složité. Sáhli jsme po hudbě ze hry, kterou zná každý „gamer“, ze hry, kde hra se slovy hraje velkou roli, ze hry, kde vaše hra rozhodne o osudu. Zkuste si s námi skladbu tohoto čísla zahrát, třeba i jen její melodickou linku! Už i z obrázku Vám je nejspíše jasné, co jsme si pro Vás připravili!

The image shows a musical score for a piano piece. It consists of three systems of music, each with a measure number (1, 2, 3) at the beginning. The music is written in 4/4 time and features a melody in the right hand and accompaniment in the left hand. The key signature is one flat (B-flat). The melody is a simple, rhythmic line, and the accompaniment consists of chords and single notes.

Řešení

Ilustrace: Daniela Neoralová

Filmy a Seriály

Baťky Langová & Veronika Wróblková

V tomto díle vám doporučíme filmy a seriály, které mají pohádková témata.

FILMY

Úniková hra / *Escape Room*

Psychologický horor, ve kterém se šesti lidem podaří vyřešit hlavolam a následně jsou pozváni do únikové hry, ve které mají šanci vyhrát 10 000 dolarů. Chvilí po příchodu na určené místo jim dojde, že to nebude pouze boj o peníze, ale přímo boj o přežití. Druhý díl má vyjít v roce 2021.

Jumanji: Vítejte v džungli! / Jumanji: Welcome to Jungle! - čtveřice studentů objeví ve škole starou videohru Jumanji. Vzápětí se ocitají v džungli a stávají se postavami, které si na začátku hry zvolili. Háček je však v tom, že jediný způsob, jak se dostat zpět do reality, je hru vyhrát a přežít. Ve videohře doslova bojují o své životy. Hlavní role ztvárnili Dwayne Johnson, Karen Gillan, Jack Black, Kevin Hart a Nick Jonas. Film má už své druhé pokračování s názvem Jumanji: Další level.

Ready Player One: Hra začíná / Ready Player One

Film režisovaný Stephanem Spielbergem se odehrává v roce 2045, kdy svět funguje v chaosu a na pokraji kolapsu. Jedinou zábavu našli lidé ve hře OASIS, která nabízí rozsáhlý svět virtuální reality, který vytvořil James Halliday. Po jeho smrti je ve hře schované Velikonoční vajíčko, jehož nálezce zdědí Hollidayovo bohatství. Začíná nemilosrdný hon, při kterém jsou i životy v reálném světě v nebezpečí.

Cizinec ve vlaku / The Commuter

Hlavní hrdina Michael žije normální repetitivní život. Jednoho dne, když jede domů vlakem, si k němu přisedne neznámá žena a položí mu jednoduchou a zároveň znepokojující otázku „Co jste za člověka?“ Pod kouzlem obálky plné peněz se Michael ocitá v nebezpečné hře. Musí ve vlaku najít člověka, který tam nepatří. Když ho najde, získá peníze, když neuspěje, o život přijde jeho rodina.

Hráči se smrti / Flatliners

V mysteriózním psychologickém thrilleru se skupinka studentů medicíny snaží zjistit, jestli existuje posmrtný život. Provádí sami na sobě experiment, při kterém zastaví své srdce a sledují aktivitu svého mozku. Po pár minutách je ostatní ožíví. Pozorují na sobě, že si začínají vzpomínat na již dávno zapomenuté věci. Po krátké chvíli se začínají projevovat negativní účinky tohoto experimentu, které mohou vést až ke kompletní smrti. Film je remake stejnojmenného filmu z roku 1990.

Nerve: Hra o život / Nerve

Hlavní hrdinka Vee se pod nátlakem svých přátel rozhodne připojit k populární online hře NERVE. Pravidla v téhle hře určují diváci a hráči musí splnit každý jejich bláznivý úkol. Hráč si stáhne do telefonu aplikaci, díky které své úkoly živě vysílá po celém světě. Z Vee se stane ze dne na den celebrita a vydělá si balík peněz. Ale kam až je ochotna zajít? Virtuální zábava se pro Vee rázem promění v noční můru. Hlavní role ztvárnili Emma Roberts a Dave Franco.

SERIÁLY

Lehké jako pírko / Light as a feather - Pětice dívek se rozhodne během Halloweenu hrát na hřbitově hru "Light as a feather, Stiff as a board". Každé z dívek je řečeno, jak zemře. Když jedna z dívek zemře přesně tak, jak jí bylo předurčeno, ostatní se snaží přijít na to, jak přežít a jak porazit tuhle posedlou hru. Seriál má všechno, co by thrillerový seriál měl mít. Každý díl má pouze 20 minut a bude pro vás nemožné se od něj odtrhnout.

Doufáme, že si něco vyberete.

